

standa har miðskeiðis í øllum og síggja og hoyra so nær hjá, hvussu ein so dugnaligur listamaður sum Aage Haugland arbeiðir. Eg fekk eisini sungið meg inn í operakórið við Det Kongelige Danske Teater, so eg kundi liva av at syngja. Pápi mín hevði nokk ilt við at skilja, hvat allur hesin sangurin skuldi enda við. Keypmannahavn ljóðar kanska nakað „syrt“ í oyrunum á summum føroyingum, og so bara at ganga har niðri og syngja...

– Men tað eggjaði mær til at halda fram, at dugnalig fólk bóðu meg fara víðari. Tað hevði nógv at týða fyri meg, at Kim Borg tímdi at ómaka sær til at geva mær sangtímar - hansara ráð kann eg brúka so leingi eg livi.

– Rúni er skjótur til látur, og hann flennir, tá hann tosar um seg, sum seriosan bass ella basso profundo.

– Í maj í fjør var mær greitt, at eg mátti velja. Fast starv í kongaliga kórinum, ella tora at royna lopið sum solosangari.

– Eg leyp, tí møguleiki var fyrri, at eg í Finnlandi kundi fáa Jorma Hynninen sum lærara. Hann er av teim størstu nakrantíð, við nógvum royndum, og enn, sum 57 ára gamal, framførir hann og syngur líka væl.

Føroyingar byggja operahús

Um hundrað vónrik fólk eru hvørt ár til upptøkuroynd á Sibeliuss Akademinum í Helsinki, men bert fá sleppa inn. Rúni var í fjør teirra miðum.

Útbúgvingin tekur 4 ár. SU-stuðulin úr Danmark røkur til hálva húsaleigu, so hann er takksamur fyri tey legat, hann hevur fingið frá Højgaardgrunninum, Gangstedgrunninum, Augustinusgrunninum og Jubilæumsgrunni Nationalbankans.

Og ikki at tala um stuðulin úr Føroyum, ið er minni í krónum og oyrum, men tað hitar hjartarøturnar, at fólk heima í Føroyum tora at seta pening í Mentunargrunnur Føroya Løgtings, Vágs Byráð, Føroya Spari-

kassi og Suðuroyar Sparikassi og arkitektafelagið A. Isfeld og G. Hansen - tey siga hetta er langtíðarætlan, tí tey rokna við at byggja operahús, tá eg komi heim til Føroya!

Aftur rungar láturin úr basskjaláranum

Kroppurin rystir eisini í látri, tá hann, hetta stóra mannfólk, greiðir frá, at hann gongur til ballet. Tað stendur á tímatalvuni, menn annars er bert sangur og aftur sangur. Hvør tími má nýtast væl, tí heima á kamarinum kann ikki venjast, tað kann ein ikki bjóða grannunum.

Ungi føroyingurin fekk góð ummæli, tá hann eftir bert hálvt ára undirvísing, frumframfórði á palli í Orff operuni Die Kluge.

Hann sang á týskum, ið hann heldur ikki dugir. Men betri hóvar honum russiskt ella italienskt. Fínskt dámar honum eisini væl. Føroyskt heldur Rúni tó ikki hóska til operu.

– Men føroyska tunglyndið hevur fyrimunir, tí við einari rødd sum mínari,

eru tað ofta teir myrkaru leikpartarnir, ið ein skal liva seg inn í.

Uttanatlæra

Rúni heldur tað ikki vera nakran stóran trupulleika, at hann ikki dugir nótar.

– Eg lurti eftir øðrum, ella keypi eina plátu og so læri eg meg alt uttanat. Tað er hart arbeiði, men so steðgi eg heldur ikki upp, tá eg leiki á pallinum, har nóta-stativíð alíkvæl ikki er við.

Júst nú gongur hann við stórum russiskum pørtum í huganum, sjálvsagt, tá 6 dýrabarar vikur í New York eru fyrri framman, har Alexandr Rom er lærumeistari. Av og á fínussar Rom okkurt orð, men annars er hann hugtakin av føroyinginum og hansara serstøku atstøðu til russiska málið.

Konsentratióin er fullkomin. Gloym at syngja, sigur Rom, lat okkum hoyra huglagið í orðunum. Puskins eigur orðini. Tey fáast ikki betri!

Rúni veit ikki alt tað góða hann skal siga um lærara sín.

– Tað er sera lærufríkt at arbeiða saman við honum. Eg festi alt á band, so kann eg sita heima og hoyra, hvar eg gjørdi okkurt býtt og hví.

Torført, men frálíkt

Venjingarhølið liggur í Lucy Moses School miðskeiðis í New York. Á vegginum hanga myndir av Duke Ellington og Dizzy Gillespie. Fólk standa í røð at koma innar at venja, og húsavørurin hevur longu mint á, at teir 60 minuttirnir eru farnir. Men lærari og næmingur hava ilt við at ríva seg leysan frá einum stykki hjá Rachmaninov, á, tað er so torført, - og so frálíkt, sigur Rúni Brattaberg á enskum.

Um 3 ár er hann liðugur á Sibeliuss Akademinum. Hann veit væl, at tey flestu síðani mugu lata sær lynda at syngja í operakórnum, tí sangarum er nógv mikið av, serstakliga sopranum. Men røddin hjá Rúna liggur í hinum endanum av tónastiganum, og har eru ikki so nógv um bóðið, men hinvegin eru heldur ikki so

nógvir leiklutir.

Hann gyklar ikki um, hvat bóðar seinni á lívsleiðini: gleði, men eisini svart-sjúka. Hann hevur longu roynt báðar partar, tí hann hevur luttkið í sonevndum masterklassum, har ein av teim stóru savnar lítla fjöld av ungum, vónrikum næmingum um seg. Um nakrar vikur skal hann til »masterclass«, hesaferð við Tom Krause.

Næstan lítillátin tosar hann um tey stóru verk, hann kundi hugsað sær at luttkið í á palli. So ljóðar hann droymandi og takksamur, sum hann, ið fann stóra kærleikan á gamalsaldri.

New York er býur teirra, ið tosa skjótt, og í hvørjum setning megnar tey at siga EG minst 2 ferðir. Rúni tosar ongan um koll, men eingin ivast í, at hann hevur sett sær høg mál:

– Eg havi altíð verið ærusjúkur, viðgongur Rúni í ovursmædni.

Men lovandi ljóðar tað.

Rúni Brattaberg stríðist við Boris Gudonov í lítlum venjingarhøli á Manhattan. Við klaverið fylgir Alexandr Rom tí ið líkast meistarlígarí tulking av libretto hjá russiska tsarinum